

temmale appi, minna tassun Teie waewa!"
Tohter urrises isseenneseš, sest senna olli „3
pennikoormat maad;" agga mis tehha. Ta
lasseb hobbused ettepanna, istub wõera meh-
hega pritska ja — las' kâia! Mattuke moad
enne sedda nimmetud paika pallub wõeras
wanfrest wâlja ja lähhâb ülle krahwi wõs-
sasse. Tohter otâb, hüâb, — ei tulle meest
ennam taggasi. Ta kuulab küllas järrele,
ükski ei polle haige egga tarwita arsti. Wi-
mase ilmaga tuld süllitades sõidab ta jälle
taggasi. Mis narri temp se olli, ei mõist-
nud tohter egga fegi mu. — Agga nâddala
pârrast tulli tohtrele kirri: „Ma tannan Teid
abbi eest! Mul olli sel õhtul rut tagga eddasi
sada, taskud ollid tühjâd, ei teadnud nõu
egga abbi, sepârrast mõtlesin: arst ikka ai-
tab, ja aitas ka. Olge tuhhandeks terve!"

Enne ja nüüd.

Enne teggid lapsed wannematte tahtmist
— nüüd tewad wannemad laste tahtmist. —

Enne õppetâs issa poega ja emma tütart —
nüüd õppetab poeg issa ja tüttar emmat.
Enne olli kanna targem kui munna — nüüd
on munna targem kui kanna. Enne olli se
seâdus: „Halli pea eest pead sa üllesse tõus-
ma" — nüüd on se pruuk: halpea anna
udduhabbemele rumi! Enne olli se wiis, et
poeg pallus: „Issa, lubba mind tanna kül-
lasse minna!" — nüüd peab issa palluma:
„Poeg, lubba mind tanna kirriko!" Enne
Noa aial katsid poiad omma wâsnuud issa
finni — nüüd korristawad isad omma joob-
nud poege kõrtsi laua alt ja maanteekrâwist
üllesse. Noh, mailm lähhâb ikka wannemaks,
targemaks ja — — parremaks. (???)

Weider wodi.

Ühhe aurolaewa peal olli palju reisjaid
kous ja nende seas ka üks soomlane. Kol-
mandamal õhtul astub ta kipe ette ja küs-
sib: „Kuulge, üttele mulle kus ma tulles
õse pean maggama? Ripper: „Kus Teie siis